

De onvergetelijke deel 1 : vervolg van de schoolkrant .

Het bericht luidde:

Van: *****

Naar: Özge

Sorry van vanochtend. Het was niet mijn bedoeling om tegen je aan te botsen. Ik zei het al tegen je vrienden maar wilde het je nog persoonlijk doorgeven. Hopelijk kan je het mij vergeven.
xx.

Er verscheen een glimlach op mijn gezicht. Hij was mij niet vergeten. Ik beantwoordde zijn bericht en zei dat het niet erg was en dat ik nog leefde. Ook bood ik mijn excuses aan. In de volgende bericht, dat hij stuurde kreeg ik zijn msn. Ik zat te twijfelen of ik hem wel zou toevoegen op msn. Tenslotte wilde ik niet dat hij dacht dat ik een 'makkelijk' meisje was. Toch had ik hem op msn toegevoegd. Jammer genoeg keek ik de wereld door een roze bril. Zijn status stond op afwezig, daarom besloot ik om niks tegen hem te zeggen. Er verscheen een foto aan de zijkant van hem. Ik moest bekennen dat moment dat hij niet lelijk was. Op msn kwam een melding dat hij tegen mij begon te praten. Onze msn-gesprek ging vrij vlot. We maakten kennis. Zijn naam was Uğur(spreek je uit als oer) , hij was achttien jaar oud en woonde in Amsterdam. Dit schrok mij af, omdat Amsterdamse jongens bekend staan om hun playerige gedrag. Maar toch stelde hij zich voor als een hele goeie jongen. Hij legde ook uit, waarom hij in Utrecht was gekomen. Hij had namelijk in Utrecht een zaalvoetbalwedstrijd. Zijn leugens kwamen zo werkelijk over , dat ik er gewoon simpelweg in traptte. Ik was als een klein kind, dat hij had verleid met een stuk snoep. Hij wist dat ik hem niet kon controleren. De enige waarheid, die hij mij had verteld waren zijn afkomst en interesses. Zijn achtergrond was namelijk net zoals die van mij Turks en hij kwam ook uit de stad Kayseri. Ook was hij een supporter van Besiktas, een Turkse voetbalclub. Op dat moment leek hij voor mij de ideale jongen waar ik een relatie mee kon beginnen, maar ik had nog een lange weg te gaan om te zien dat ik het heel erg mis had.

Inmiddels waren we al een paar maanden verder. Uğur en ik hadden onze gesprekken uitgebreid. We kenden alles van elkaar, tenminste dat dacht ik. Alles leek op dat moment zo mooi. Ik was Ömer vergeten , op school was alles in orde en met Uğur verliep alles ook goed. We waren allebei verliefd op elkaar, maar hadden nog geen vaste relatie. Na onze botsing hadden we niet weer met elkaar afgesproken. Ik wilde wel met hem afspreken, maar wilde niet opdringerig overkomen en wachtte tot hij het aan mij vroeg. Zoals altijd begon Uğur op msn tegen mij te praten. Hij vertelde mij dat hij mij miste en iets belangrijk moest vertellen. Er viel een dodelijke stilte en ik zat nieuwsgierig op zijn woorden te wachten, die hij zou typen. De stilte werd verbroken. 'Schat, ik moet je wat vertellen, maar beloof mij dat je mij gaat geloven'. Ik kreeg een steek in mijn maag, omdat ik niet wist wat mij stond te wachten. Er gingen talloze vragen door mijn hoofd. Ik beloofde hem, dat ik in hem zou geloven. Met open ogen zat ik alles te lezen wat hij had getypt. Hij vertelde mij over zijn verleden, maar eigenlijk was het zijn heden. In het verleden had hij met de gevoelens van meisjes gespeeld. Hij beweerde dat hij niet meer met de gevoelens van andere meisjes speelde en smoorverliefd was op mij. Ook moest ik absoluut niet andere meisjes geloven wat zij over hem zeiden. Dat was namelijk zijn verleden. Was dit echt de werkelijkheid? Kon ik hem blindelings geloven ? Jammer genoeg gaf ik het antwoord te snel. De valkuil was goed verstopt onder mijn liefde voor hem. Ik zag niet dat ik langzaam naar binnen viel. Ik zei dat ik hem geloofde, maar diep van binnen hoopte ik erop, dat niet hetzelfde bij mij zou gebeuren als bij de andere meisjes. Ik was bang, maar liet het aan niemand merken zelfs niet aan mijzelf.

Op www.turkishplace.nl hadden we onze namen op elkaars sites gezet. We waren verliefd ook al had ik hem nog maar één keer gezien. Ik was aan hem gehecht geraakt. Op Turkishplace kreeg ik steeds jaloerse berichten van meisjes. Het ging perfect tussen Uğur en mij, daarom trok ik mij er niks van aan, want ik vertrouwde hem. Tot op een gegeven moment een bericht mij toch aan het denken had gezet. Zoals gewoonlijk kwam ik thuis van school en ging naar mijn kamer. Zette de computer aan en meldde mij gelijk op msn. Daarna meldde ik mij op Turkishplace aan. Ik had een nieuw bericht van een meisje gekregen. In haar bericht vroeg ze of ik met Uğur had. Ik reageerde erop dat wij bijna met elkaar hadden. Met boze gevoelens las ik haar bericht , die ze terug had gestuurd. Ze had erin geschreven, dat ze mij wilde waarschuwen voor hem: hij was geen serieuze jongen. Ze gaf mij haar msn en ik voegde haar toe op msn. Ze begon tegen mij te praten. 'Luister

meisje, ik ken jou niet persoonlijk, maar ik wil je waarschuwen. Uğur is een player. Hij had met een meisje, maar probeerde tegelijkertijd probeerde hij mij te versieren. Hij is niet veranderd, je zal het met de tijd merken. Hij zal je alleen maar pijn doen. Ik laat het aan jou over of je mij nou vertrouwt of niet.

Ik vertrouwde haar niet, had ik dat maar gedaan. Het was al een paar keer eerder mis gegaan door andere meisjes die jaloers op ons waren. Hierdoor hadden wij talloze ruzies gehad, maar dit keer was het anders. Ik stuurde Uğur een sms. Daarin vertelde ik de hele gebeurtenis en zei ik dat hij mij met rust moest laten. Over een uur moest ik naar dansles. Dit kwam goed uit, want daar kon ik mijn stress wegwerken. Kwaad pakte ik mijn tas in. De ringtone van mijn mobiel ging en ik zag dat Uğur belde. Uit woede nam ik de telefoon niet op. Nadat hij mij twee keer had gebeld besloot ik toch op te nemen. Schreeuwend begon ik tegen hem te praten. 'Wat bel je mij nog? Ga toch naar die andere meisjes! Je bent een player, wat probeer jij mij te versieren?' En zo ging het een tijdje door totdat wij allebei kalmeerden. Hij probeerde me te overtuigen dat het allemaal niet waar was. Ik wilde het zo graag geloven, te graag. Er viel een stilte en even later begon Uğur te praten. 'Was ik maar nooit verliefd op jou geworden.' Die woorden zag ik niet aankomen. Het deed mij zeer. Langzaam vielen er druppels langs mijn wangen. De eerste tranen die ik voor Uğur liet vallen. Het teken dat er in het vervolg meer, maar dan ook veel meer tranen zouden komen. Ik probeerde het niet te laten merken dat ik huilde, maar jammer genoeg kon ik niet zo goed acteren. Met een trillende stem zei ik dat het mij speet dat hij van mij hield. 'Nee, schat zo bedoelde ik het niet. Alsjeblieft huil niet. Ik hou te veel van jou. Alsjeblieft huil niet'. Langzaam veegde ik mijn tranen weg. Ik hield te veel van hem. 'Ik kan er gewoon niet meer tegen als jij in de woorden van andere mensen gelooft in plaats mijn woorden. Steeds geloof jij hen, steeds. Als jij mij niet kan vertrouwen, ben ik bang dat wij beter afstand van elkaar kunnen nemen. Ik wil jou niet kwijt, Özge, maar als jij steeds andere mensen gaat geloven gaat het gewoon niet.' Uğur speelde zijn rol zo goed. Terwijl hij zich had moeten verontschuldigen, was ik uiteindelijk de persoon die haar excuses aanbood. Door zijn liefde was ik blind geworden en kon ik niet onderscheid maken tussen goed en fout. Ik miste Uğur zo erg en dit zorgde ervoor dat ik hem weer wilde zien.

'Schat, wanneer moet jij weer een voetbalwedstrijd in Utrecht spelen?' 'In Utrecht? Waar heb jij het over? Ik heb nog nooit in Utrecht gespeeld.' 'Nooit? Wat deed jij dan die dag hier? Je was toch voor een voetbalwedstrijd hierheen gekomen?' De woede van paar minuten geleden kwam langzaam weer terug. Uğur had door dat hij zich had versproken en probeerde uit zijn woorden te komen. 'O ja, nee, ik bedoelde dat we daar niet meer zullen spelen.' Ik deed kortaf, omdat ik er niks van geloofde. 'Kijk, jij gelooft mij weer niet. Waarom doe jij zo? Ik wilde hem niet kwijt raken en daarom loog ik.' 'Uğur, ik geloof jou,' zei ik zo overtuigd mogelijk. Terwijl ik er niks van meende. 'Uğur, ik wil je weer zien, schat. Ik mis jou.' 'Ik mis jou ook, Özge, maar je moet geduld hebben. Je weet dat een beroemd Turks spreekwoord luidt: Wie geduld heeft, krijgt wat hij wil.' Ik zuchtte diep en zei: 'Als wij maar voor altijd bij elkaar blijven.'

Zag ik het toen al aankomen? Nee, want liefde maakt blind, vooral eerste liefde. 'Beloofd, schat, ik blijf altijd bij jou,' zei hij op een zachte toon. Dat luchtte op.

Onderweg naar dansen had ik Shenali alles verteld wat er was gebeurd. We zaten toen allebei nog op Bodyjam. Ik hield veel van dansen, vooral die dag had ik er extra zin in. Mijn stress moest ik wegwerken. 'Ik weet het niet hoor, Özge of jij hem wel moet geloven. Jij kent hem amper. Jullie hebben elkaar nog maar één keer gezien. Eigenlijk kan jij dat niet eens meetellen.' Er verscheen een glimlach op haar gezicht en ze begon te lachen. 'Jij liep zo snel weg alsof er een moordenaar achter jou aan zat.' Snel verscheen er een lach op mijn gezicht. Als ik toen had geweten, wat mij zou overkomen had ik heel anders gereageerd. Misschien was hij toen degene die zou wegrennen, omdat ik hem woedend zou aanvallen wetend wat er in de toekomst zou gebeuren. Misschien ging ik hem wel negeren of wie weet deed ik precies hetzelfde wat ik toen ook had gedaan. We blijven altijd het woord 'Als' in onze levens houden. Maar kennelijk heeft God het zo gewild. Kennelijk was dit ons lot en was dit het beste voor ons. 'Ik hou van hem, Shenali.' 'Pas toch maar op, Özge, want ik vertrouw hem niet.' De woorden van haar deden mij toen heel erg pijn. Ik vroeg mij toen af of ze gelijk, was hij inderdaad niet te vertrouwen? Inmiddels waren we al aangekomen bij het sportcentrum en hadden ons omgekleed. We liepen naar de zaal en begonnen met de dansles. 'Oké mensen, doe net alsof je iemand een harde stoot geeft. Stel je voor dat je ergste vijand voor je staat.' Terwijl de danslerares door haar microfoon schreeuwde deed ze het ook voor hoe het moest. Ik verbeelde mij alsof Uğur voor mij stond. De stoten waren zo hard dat het net leek of mijn arm er bijna uitstootte. 'Wat is er met jou aan de hand? We zijn aan het dansen, schat, niet aan het boxen.' 'Weet ik, Shenali, het spijt me.' Na het dansen was ik zo moe, dat ik gelijk na een warme douche mijzelf op bed gooide. Na

enkele minuten was ik in slaap gevallen.

Vanaf een hoekje bekeek ik Uğur, die samen met twee meisjes stond. Ze waren zo klef. Opeens bleef hij achter met één meisje. Ze liepen samen hand in hand. Ik keek om mij heen. Waar was ik in vredesnaam? Mijn gedachten dwaalden terug naar Uğur en mijn ogen waren op Uğur en dat meisje gefocust. Uğur gaf dat meisje een cadeau en opeens was zij verdwenen. Ik wist niet wat er hier gebeurde en stond versteld te kijken. Alles leek zo wazig dat ik besloot om naar ze toe te lopen. Hoe dichterbij Uğur kwam hoe scherper het beeld werd. Terwijl ik Uğur scherp voor mij zag bleef ik het meisje wazig zien. Langzame stappen nam ik naar hem toe. Hoe dichterbij Uğur kwam hoe donkerder de omgeving werd. Alsof de duisternis mij opslokte. Alleen hij was door het licht belicht. Ik stond nu achter hem. Zo dichtbij en hij had mij niet eens opgemerkt. Net op het moment dat ik hem op zijn rug wilde aantikken, kwamen de hoofden van het meisje en Uğur dichterbij elkaar. Nee, alsjeblieft niet dit, dacht ik. Ze begonnen te zoenen. Hoe durfden ze voor mij, voor mijn neus. 'Hoe kan jij mij dit aandoen,' begon ik te schreeuwen. Op dat moment was het meisje verdwenen. We waren alleen samen met de duisternis. Hij draaide zich om en met geschrokken ogen keek hij mij aan. Ik herhaalde mijn woorden: 'Hoe kan jij mij dit aan doen, Uğur?'

Schreeuwend werd ik wakker. Ik was helemaal bezweet. Het kussen waar ik op sliep was nat geworden. Mijn ademhaling kon ik niet beheersen. Mijn hart klopte zo hard, dat je hem van een afstand kon horen. Stil luisterde ik of mijn ouders door mijn geschreeuw wakker waren geworden. Gelukkig hoorde ik het gesnurk van mijn vader en wist ik dat hij en mijn moeder waarschijnlijk niet wakker waren geworden. Ik leunde naar achteren en spreidde mijn handen open en begon te bidden richting God. 'Alsjeblieft God, laat mijn dromen niet uitkomen. Ik smeeek het u, amin (Turks voor amen). Door de vragen in mijn hoofd kon ik niet slapen. Was mijn droom een teken voor wat er later zou gebeuren? Ik zat er dagen lang mee. Wat voor betekenis had mijn droom? Mijn dromen kwamen meestal uit of hadden een betekenis. Een jaar terug had ik mijn oom verloren. Een week voordat mijn oom overleed had ik een droom gezien. Ik was in het huis van mijn nicht Nagihan, de dochter van mijn overleden oom. Alle vrouwen droegen een hoofddoek en de mannen stonden buiten te babbelen of te roken. Ze hadden allemaal een negatieve uitstraling. Er werd uit de Koran gelezen. Dit gebeurt meestal als er iemand is overleden. Ik staarde uit de raam van mijn nicht niet wetend wat er aan de hand was. Iedereen was er, behalve mijn oom. Ik vroeg aan de mensen om mij heen wat er aan de hand was, maar niemand wilde het tegen mij zeggen. Zo was mijn droom beëindigd. Een hele week lang na mijn droom voelde ik me niet goed. Het gevoel alsof iemand zou dood gaan of dat iemand zou overlijden. Precies een week na mijn droom kreeg ik te horen dat mijn oom was overleden. Het was een pijnlijk gevoel. Ik zag mijn oom als mijn eigen vader. Via de telefoon kreeg ik het te horen. Ik kon het niet geloven. Door een hartaanval was hij op een jonge leeftijd gestorven. Hij werd maar veertig jaar oud. Met een wit laken over zich heen lag mijn oom voor mij. Het was pijnlijk om hem zo te zien liggen. Ik kon het niet aan en viel huilend op mijn benen. Schreeuwend en huilend riep ik om mijn oom. Ik zag mijn moeder voor mij met bekenden van ons om haar heen zitten. Iedereen was aan het huilen. We misten hem nu al. Voor het eerst had ik zo pijnlijk en erg gehuild. Kijkend naar de plek waar hij lag liep ik er naar toe. Voorzichtig had ik de laken van hem afgetrokken. Zacht had ik zijn voorhoofd gekust. Hij voelde ijskoud aan. Hij had ons verlaten. Vanaf dat moment kwamen mijn dromen telkens uit.

Dit keer was ik bang dat mijn dromen weer zouden uitkomen. Er waren al paar dagen verstreken en ik begon langzaam mijn droom te vergeten, maar zeer binnenkort zal ik eraan herinnerd worden. Ik had een blinddoek op en kon de tekens, die God naar mij stuurde, niet zien. Tussen mij en Uğur ging het perfect. Ik hield superveel van hem en ik dacht dat hij dat ook deed. Zoals het dagelijks ging, sloot ik de computer, na dat ik terug was gekomen van school aan. Met de hoop dat Uğur op msn zou zijn. Zoals alle verliefde stellen zeiden we lieve woorden tegen elkaar alleen met verschillende bedoelingen. Ik zei het uit liefde, omdat ik het meende. Maar hij gebruikte het als aas, om zijn prooi naar de val te leiden. Uğur wilde dinsdag met mij afspreken. Mijn hart begon sneller te kloppen en een grote glimlach verscheen er op mijn gezicht. We hadden afgesproken dat we elkaar volgende week dinsdag om twee uur in de middag elkaar zouden zien. Ik was namelijk pas om half twee uit. Dagen gingen snel voorbij. Het was alweer maandag en ik moest nog nieuwe kleren gaan kopen voor onze afspraak. Ik wilde er namelijk zo goed mogelijk uitzien. Gelijk belde ik mijn nicht Nagihan op. Nadat de telefoon enkele keren was overgegaan nam ze eindelijk op. 'Yo, wat is er?,' zei ze met volle mond. Ik hoorde duidelijk dat ze aan het eten was. 'Wat eet jij nou weer?' Ze babbelde wat en ik begreep er geen woord van. 'Hé, wat zei je?' 'Oh, niks, ik zat een appel te eten. Je weet toch dat ik Sonja Bakker doe.' Maar ondertussen hoorde ik haar in een zak chips ritselen. Ze wilde het naar in haar mond steken, maar liet alles vallen door de woorden die ik zei: 'Je eet weer chips hé?'

'Geef maar toe.' 'Echt niet, jonge ik ga niet liegen of zo tegen jou. Oké, ik eet chips, maar schijt aan de overheid. Je bent maar één keer op aarde. Dan ga ik er ook van genieten, man. Maar goed, vertel waarom had jij mij gebeld?' 'Uh..' 'Hé, je weet dat jij belt, he dus mijn tegoed raakt niet op, maar de jouwe, dus vertel nou!' 'Nou, Uğur komt dinsdag en ik wil er mooi uitzien.' 'Wacht, wacht, wacht. Wie komt er dinsdag?' 'Uğur.' Ze begon mij een beetje te pesten, maar ging met mijn voorstel akkoord. Paar uren later waren Nagihan en ik druk bezig met het uitzoeken van kleren. 'Özge, ik wil jouw enthousiasme niet bederven, maar pas op, straks is het geen goeie jongen.' Iedereen had mij voor hem gewaarschuwd, maar ik was een blinde en tegelijkertijd ook nog doof. Het ging het ene oor in en andere oor weer uit. Zij zagen het aankomen, maar ik niet.

De volgende dag had ik de kleren, die ik gister had gekocht aan gedaan. Het was een beeldig strak zwart jurkje. Om mijn middel had ik een kleine riem gedaan en gecombineerd met bruin gekleurde schoenen. Daarbij droeg ik een bijpassende tas. Mijn haar had ik gewoon los en had wat meer make-up dan normaal op. Ik zag er toen beeldig uit al zeg ik het zelf. Het was dinsdag en ik vertelde aan mijn vriendinnen Manon, Sandi, Agnes en Shenali, dat Uğur zou komen. Ze waren blij voor mij. 'Ik ben wel blij voor jou, maar geloof het pas als hij er echt is,' zei Sandi. Haar woorden maakte mij bang. Ze had gelijk, hij kon het afzeggen. De uren op school gingen maar niet voorbij. Ik keek steeds op mijn mobiel. Ik was zo zenuwachtig. Nog nooit had ik mijn hart zo hard horen kloppen. Mijn vriendinnen waren nog niet overtuigd dat hij zou komen. Bah, wat was engels saai. Ik keek op mijn mobiel, nog een paar uren en hij was hier. Gauw stopte ik mijn mobiel weg en begon uit het raam te staren. Ik voelde mijn telefoon weer trillen en zag dat Uğur belde. Ik vroeg of ik naar de wc mocht en voordat de lerares kon antwoorden was ik al uit het lokaal. 'Schat, waar ben je? Je komt wel hé?' 'Schat, ik moet jou slecht nieuws vertellen.' 'Uğur, zeg alsjeblieft niet dat je niet meer kan komen.' 'Ja, schat, het spijt mij.' 'Wat? Dit kan je niet menen! Ik was er al bang voor.' Het bleef een tijd stil. 'Schat, het was maar een grap. Ik zit nu in de trein.' Dat luchtte op en ik hing de telefoon op en ging weer terug naar de les.

Tijdens de biologie les zat ik steeds uit het raam richting het station te staren, want over enkele minuten zou de trein aankomen waar Uğur in zat. Opeens ging de sirene van het spoor af en daar kwam de trein langzaam aanrijden. Ik kon niet meer op mijn plek blijven zitten, was te zenuwachtig. 'Daar heb je hem!', schreeuwde ik door de klas heen. Hij belde mij op en ik legde uit hoe hij van het station naar ons school moest lopen. Het was namelijk heel dichtbij. Ik zag via het raam dat hij vlak voor onze school stond. Rennend ging ik naar buiten, gevolgd door mijn vriendinnen. Daar stond hij voor mij, mijn eerste liefde. De persoon die de waarde van liefde mij had leren kennen. De eerste persoon waar ik mijn tranen voor had laten vallen. De persoon die ik nooit zou kunnen vergeten. Dit was het moment waar ik dagen, weken, maanden lang op had gewacht. Het was ook nog zomer, één van mijn favoriete seizoenen. Daar stond hij, vlak voor mij. 'Krijg ik geen kusje op mijn wang?' Hij bewoog zijn wang langzaam in mijn richting en ik gaf zacht een kus op zijn wang. Ik bekeek de helm in zijn handen en vroeg wat hij met een helm moest, hij was namelijk met de trein gekomen. Hij beantwoorde mijn vraag door te zeggen dat zijn vriend hem een lift had gegeven naar het station. Ik knikte en hij gaf zijn helm aan mij. Terwijl ik in mijn gedachten de reden zocht waarom ik zijn helm moest vasthouden, voelde ik langzaam een hand naar mijn hand glijden. Hij pakte mijn hand voorzichtig vast. Langzaam liepen we naar binnen en al snel liet hij mijn hand los toen hij heleboel mensen zag. Ik zag de hatelijke blikken van jongens, maar hun jaloezie interesseerde mij niet. Hij was het enige waar ik aan kon denken. We stonden voor mijn kluis en hij begon met mijn haren te spelen. 'Uğur, niet doen straks ziet iemand het.' 'En dan jij bent toch mijn vriendin. Niemand heeft wat over ons te zeggen.' Ik keek hem gemeen aan en hij hield op met mijn haar te spelen en drukte zacht een kus op mijn wang. 'Schiet je een beetje op schat?', fluisterde hij in mijn oor. Ik trok mijn jas aan en we gingen samen naar buiten. Hand in hand liepen we richting onze plek. Ik zag aan hem hoe blij hij was. Hij lachte zo lief.

We waren aangekomen op een grasveld, waar tegenover ons een meer was. Hier kon niemand ons zien. We lagen daar op het grasveld. Ik lag met mijn hoofd bij zijn borstkast en hij speelde met mijn haren. 'Hier heb ik zolang van gedroomd, Özge. Van dit moment dat je in mijn armen lag en dat ik met jou haren ging spelen. Ik hou van jou, Özge.' Hij rook aan mijn haren. We stonden op en omhelsden elkaar. Waarom voelde ik mij toen zo raar? Voor het eerst voelde ik mij zo veilig in iemand zijn armen. Voor de eerste keer had ik geen spijt van wat ik deed, of voelde ik me niet schuldig tegenover mijn ouders. Ik nam diep adem, zijn geur vulde mijn lichaam. Het was zo vertrouwd, alsof ik hem al jaren kende. Hij pakte zijn mobiel en zette het lied: 'Asli Güngör – Kalp kalbe karsı derler' aan. Ik bevond me in zijn armen en we begonnen langzaam te dansen. Ik herkende mezelf niet meer. Waar was ik mee bezig? Wat gebeurde er met mij? Hij kwam dichterbij

mij toe en onze ogen kruisten elkaar. De verleiding kon ik niet weerstaan. Mijn gevoelens waren sterker dan ik. Zacht drukte hij zijn lippen op de mijne. Het voelde zacht en teder aan. Langzaam schoof hij zijn lippen weg. Hij bekeek mij van top tot teen. 'Özge, wil je met mij?' De vreugde die toen in mij danste was onbeschrijfelijk. Ik zag aan zijn ogen, dat hij aan het wachten was op de woorden die uit mijn mond zouden komen. Zonder erbij na te denken wat de gevolgen konden zijn had ik het ja woord gezegd. Misschien was het juist door dit punt fout gegaan. Het was achteraf verstandiger geweest dat ik er langer over nadacht. Zonder dat ik het wist had ik een beslissing genomen die een fataal gevolg voor mijn toekomst zou zijn. Onbewust van de gevolgen die zouden komen, was ik heel gelukkig. Ze zeggen ook niet voor niks, dat als je verliefd bent je alles met gevoel doet in plaats van erbij na te denken. Zijn ogen glinsterden van geluk. Toen ik op dat moment zijn glinsterende ogen zag, dacht ik dat hij zielsveel van mij hield, maar het waren valse dromen die sterk op de werkelijkheid leken. We gingen rustig in het gras zitten en ik kroop in zijn armen. Opeens plukte hij een madeliefje uit het gras en stopte het achter mijn oor. Het madeliefje zal nooit vergaan en zal tot de graf bij mij blijven. 'Je bent zo mooi, Özge. Ik wil dat dit moment nooit zal eindigen.' 'Ik ook niet, Uğur. Ben zo bang dat er ooit op een dag er een einde aan zal komen.' Hij drukte een kus op mijn voorhoofd en stelde mij gerust dat dit niet zou gebeuren, maar hij wist net zo goed als ik dat onze angsten uit zouden komen. We stonden op en gingen op het bankje voor het gras zitten en voerden een gesprek. Per ongeluk versprak ik mij en zei ik plaats van Uğur, Ömer. Vraag mij niet hoe ik op zijn naam kwam, dat weet ik zelf namelijk na al die jaren nog steeds niet. Ik had geen gevoelens meer voor Ömer en dacht er helemaal niet eens aan op dat moment. Maar uit Uğur zijn woorden bleek dat hij er anders over dacht. Ik kon het niet kwalijk nemen, want ik zou precies hetzelfde zeggen als hij, misschien zelfs feller. 'Je bent hem nog steeds niet vergeten hè, Özge?' Ik wist niet hoe ik moest reageren, want ik praatte nog met Ömer op msn, maar puur vriendschappelijk. De glimlach was verdwenen van Uğur zijn gezicht. Zijn verdriet kon ik van zijn gezicht aflezen. 'Je houdt dus nog van hem?' Zijn pijnlijke woorden zag ik niet aankomen. Hoe kon hij zo denken? Misschien vroeg hij deze woorden niet aan mij, maar juist aan zichzelf. Wilde hij zijn fouten op dat moment op mij afschuiven? Misschien wel of misschien ook niet... Zijn gedachten zullen voor mij altijd een vraagteken blijven.

Ik draaide zijn gezicht met mijn hand naar mij toe. 'Uğur, ik hou alleen van jou. Ömer of iemand anders kan mij niks schelen. Het enige wat belangrijk voor mij is, ben jij.' Ik omhelsde hem en gaf een kus op zijn wang. Dit zorgde ervoor dat zijn verdriet minder werd, maar of hij mij toen geloofde zal altijd een vraagteken voor mij blijven! 'Zullen we weer op het gras gaan zitten?' 'Je wilt zeker dat ik helemaal vies van het gras word. Is dat jouw gemene plan om mij terug te pakken?' 'Nee, we doen wel mijn jas eronder dan wordt mevrouw ook niet vies.' 'Nee, ik blijf hier zitten. Het kan mij helemaal niks schelen.' Hij probeerde mij ervan te overtuigen, maar had snel door dat dit niet lukte. 'Oké, schat.' Ineens bevond ik mij in zijn armen. Voor ik het wist had hij mij opgetild en ik schreeuwde dat hij mij los moest laten. Hij liep richting het meer. 'Moet ik jou nog steeds loslaten?' Op zijn gezicht verscheen er een ondeugende glimlach. 'Nee, Uğur, laat mij niet los. O, als je mij los laat!' Ik omhelsde hem zo hard als ik kon. Hij moest lachen en tilde mij tot aan het gras. Tussen zijn armen zat ik op het gras. Het was hem weer eens gelukt. Ondertussen ging mijn telefoon. Het waren mijn vriendinnen die mij vertelden dat we de trein moesten halen. 'Schat, ik wil niet vertrekken. Zullen we nog even blijven?' Ik ging er mee akkoord, omdat ik zo lang mogelijk bij hem wilde blijven. Een paar minuten later liepen we hand in hand richting school. Toen we dicht bij school waren trok hij mij een hoek in. Hij kustte zacht mijn lippen en zei dat hij mij zo erg zou gaan missen. We liepen verder en het leek alsof de wereld alleen voor ons tweeën was gemaakt. Het was duidelijk te zien dat ik zielsveel van hem hield. Hoe kon ik zo naïef en blind zijn om zo erg verliefd op hem te worden? We zagen mijn vriendinnen al aankomen en lieten elkaar handen los. Uğur maakte kennis met mijn vriendinnen. Hij was vrij verlegen. Alleen Shenali liep samen met ons richting het station. De rest was al vertrokken. Stiekem hielden we elkaar handen vast zonder dat Shenali het merkte. Ik haalde haar over om met ons mee te gaan in de trein. Ik zag hoeveel Uğur aan zijn treinkaartje had besteed. Ik schrok ervan dat die zoveel geld voor mij overhad. In de trein zaten we naast elkaar en stuurden we onze foto's naar elkaar toe, die we tijdens onze afspraak hadden genomen. We waren al aangekomen in Utrecht en ik moest snel uitstappen. Precies op het moment dat ik wilde vertrekken trok hij mij naar zich toe en gaf mij een kus. 'Ga snel naar huis, niet rond hangen.' 'Is goed. Jij ook hé?' Terwijl ik de trein uitstapte keek ik nog achterom. Ik wilde niet weggaan. Ik wilde hem niet verlaten nu hij van mij was.

Samen met Shenali liepen we naar huis. Toen we in de buurt van mijn huis waren, kwam ik erachter dat ik groene grasvlekken op mijn panty had. Dit kon ik dus niet gebruiken. Ik had Uğur nog

niet aan mijn moeder vertelt. Straks kwam mijn moeder erachter dat ik met Uğur had afgesproken. Ik stond nu voor mijn huisdeur en belde aan. Mijn moeder deed de deur open en keek me onderzoekend aan. Ze bekeek me van top tot teen. Had ze het door? Ik hoopte van niet. 'Zo mevrouw, wat ziet u er mooi uit! Was er iets speciaals vandaag, dat ik niet weet?' 'Mama, maak mij niet verlegen!' Er gingen rillingen door mij heen. Had ze het gemerkt? Ik ging op de bank zitten en richtte mijn ogen op de tv. Maar als je aan mij vroeg wat er op tv speelde, bleef je vraag onbeantwoord. Mijn gedachten waren bij Uğur en onze afspraak. Ik pakte mijn mobiel en keek naar onze foto's, die we samen hadden genomen. Met mijn hand wreef ik over zijn hoofd. Zacht gaf ik er een kus op.

Na het eten ging ik snel naar boven en meldde mij op msn. Ik kreeg een flashback van mijn afspraak met Uğur. Ik zat op Uğur zijn schoot. 'Özge, geef eens jouw mobiel.' 'Waarom?' 'Geef het nou maar.' Zonder te protesteren gaf ik mijn mobiel aan hem. Ik was vergeten dat alle oude berichten van Ömer nog in mijn mobiel zaten. Dit drong pas tot mij door toen hij zei dat ik leuke sms'jes van Ömer had. Ik keek met geschrokken ogen naar hem. Hij begon helemaal uit woede te schreeuwen. 'Wat is dit, Özge? Heb jij nog steeds contact met hem? Waarom bewaar jij al zijn oude berichten? Wat denkt hij wel niet dat hij is? Hoe durft hij jou zulke berichten te sturen!' 'Uğur, dat zijn oude berichten. Doe normaal! Ik sms niet meer met hem.' Uğur nam hier geen genoegen mee. 'Oude berichten en dan? Waarom bewaar je ze? Wacht, ik ga zijn nummer opslaan en hem bellen.' 'Bellen? Doe normaal! Waarom ga je hem bellen? En wat wil je dan tegen hem zeggen? Nee Uğur, je gaat hem niet bellen.' Ik probeerde hem te overtuigen, maar ik had door dat ik niet overtuigend overkwam. Mijn mobiel probeerde ik uit zijn handen te pakken, maar zijn reflex was beter dan de mijne. 'Dat had jij gedacht.' Snel had hij Ömer zijn nummer in zijn telefoon getoetst. 'Ik bel hem wel een andere keer dan kunnen we mannen onder elkaar praten. Özge, ik wil niet dat jij nog contact met hem houdt en ik wil dat je hem van msn verwijderd.' Ik bleef stil. Ik ben er ook nooit achter gekomen of hij Ömer had gebeld.

Door een melding op msn, werden mijn gedachten onderbroken. Tot mijn schrik zag ik dat Ömer online was gekomen. Wat moest ik nou doen? Ik hield veel van Uğur. Er stond niks anders op dan aan Ömer te vertellen dat ik hem uit mijn leven moest verwijderen. Uit mijn angst durfde ik het hem niet te vertellen. Hoe moest ik het overbrengen, zodat we beide geen pijn zouden gaan lijden? Ik hield misschien niet meer van hem, maar ik wilde hem wel als een vriend behouden. Diep van binnen hoopte ik dat Ömer niet op msn tegen mij zou gaan praten. Mezelf van msn afmelden was ook geen optie, want Uğur was op msn en drong mij de hele tijd al aan dat ik het tegen Ömer moest gaan zeggen. Alsof het simpel was om tegen iemand te zeggen dat ik hem moet verwijderen van msn, omdat mijn vriend het niet goed vindt dat we met elkaar praten. Tot mijn schrik begroette Ömer mij op msn. Een dagelijks ritueel, dat dit k er ervoor zorgde dat ik zenuwachtig werd. Hij vroeg of er iets met mij aan de hand was. Hoe moest ik erover beginnen. Ik dacht er lang over na en kon geen passende zin bedenken, dus besloot ik spontaan alles op te schrijven. Ik zou hem verliezen, terwijl dit niet had hoeven. De woorden die ik getypt had waren: 'Ömer, Uğur heeft onze sms'jes van een tijd terug gelezen, van de tijd dat we elkaar vaak spraken.' Zonder dat hij antwoord kon geven typte ik snel verder. Als ik was gestopt met typen had ik misschien het verhaal niet kunnen afmaken. In  en stuk typte ik door... 'Hij heeft jouw berichten gelezen en flipte helemaal. Ik moest jou van hem verwijderen, maar ik wil het niet. Jij bent een belangrijke persoon voor mij, maar ik geef heel erg om mijn vriend en ik weet niet wat ik moet doen.' Alles wat mij dwars zat, had ik getypt. 'Tja Özge, als je echt van hem houdt wil ik er niet tussen in komen. Als je echt van hem houdt, wis mij dan maar van msn. Als jij maar gelukkig wordt.' Wow, dit zag ik niet aankomen. De woorden die hij had getypt. 'Ja  mer, ik hou heel erg van hem.' Oké Özge, ik wens jou veel geluk in jouw leven. Ik hoop voor jou dat je er geen spijt van krijgt.' Zonder dat ik er tegen kon protesteren of iets kon typen, had hij mij al van msn geblok. Het was te laat. Ik kon niet meer een stap terug doen. Vanaf dat moment zal ik hem niet meer spreken. Ik was verdrietig, de reden kon ik niet achterhalen. Vanaf dit moment was het definitief:  mer was verwijderd uit mijn leven, voorgoed. Ik kon opdat moment niet achterhalen of ik een goeie beslissing had genomen. Ja, ik hield veel van Uğur, maar was dit het allemaal waard? De toekomst zou mijn vraag beantwoorden.

De volgende dag praatte ik met Uğur aan de telefoon. 'Oof (is de Turkse manier van zuchten) Özge, wat heb je mij aangedaan? Ik kan aan niks anders denken dan aan jou. Ik heb zelfs mijn toetsen niet kunnen maken, omdat ik alleen maar aan jou dacht. Ik hou zielsveel van jou en kan niet wachten tot onze tweede afspraak.' 'Schat, ik heb precies hetzelfde. Jij bent de enige die door mijn hoofd dwaalt. Het zit mij z  dwars, dat jij zo ver weg van mij woont. Ik mis jou dodelijk en hou zielsveel van jou. Ik kan niet wachten om jou weer te zien.' 'Özge, ik ga over twee weken naar Turkije. Zal

ik over een paar dagen weer bij jou langs komen?' 'Wat! Over twee weken? Zo snel?' Hoe moest ik al die weken zonder hem doorbrengen. Oké, een week later zou ik ook op vakantie gaan. Toch was de kans klein om hem in Kayseri tegen te komen, omdat niemand van de Turkse gemeenschap ons samen mocht zien. De reden hiervoor was, dat ze onze namen zwart konden maken. In de Turkse gemeenschap stellen ze het niet erg op prijs dat een jong meisje met een jongen een relatie begint. Ik ging akkoord met Uğur zijn voorstel en we spraken een datum af.

De dagen gingen snel voorbij en de dag dat ik hem weer zou gaan zien was aangekomen. Op het station was ik samen met Manon en Agnes aan het wachten tot de trein zou aankomen. Vergeleken onze eerste afspraak waren mijn zenuwen dit keer veel minder. De trein was aangekomen. Honderden mensen stapten uit, mijn ogen zochten hem. In de verte tussen de menigte viel hij mij op. In mijn ogen was hij de mooiste. Ik stond op en gaf hem een kus op zijn wang. Hij ging naast Manon en Agnes zitten. Ik zat op zijn schoot. Manon en Agnes zaten er wat ongemakkelijk bij. Uğur begon in mijn oor te fluisteren: 'Özge, zullen we gaan?' Zacht gaf hij een kus dicht bij mijn oor. 'Uğur, heb een beetje geduld!' Volgens mij zei ik het toen een beetje te hard, want mijn vriendinnen zeiden tegen mij, dat ze moesten gaan. 'Nee, alsjeblieft blijf nog even!' Manon riep dat ze nog veel te doen had en voordat ik nog wat kon zeggen, hadden ze hun fiets al gepakt en fietsten ze weg. Met een boze blik keek ik via mijn ooghoeken naar Uğur. 'Ben je nu blij meneer? Je hebt ze weggejaagd.' Hij begon te lachen. 'Nu ben je eindelijk van mij alleen,' en hij drukte zacht een kus op mijn wang. Hij had mij milder gemaakt. Spijtend genoeg had ik een zwak voor hem.

Langzaam liepen we naar onze afspraakplek. Maar dit keer verliep alles anders. Ik had de zenuwen van onze eerste afspraak niet meer. Hij hield mijn hand vast, maar het voelde raar aan. Het voelde koud, ijskoud. Maar dit gevoel verdween toen ik in zijn ogen verdronk. Langzaam weerde ik mijn ogen af van hem en keek ik voor mij uit. Ik stond stil en was in een schok geraakt. Mijn ogen waren wijd open. Nee, dit kon toch niet waar zijn? Snel liet ik Uğur zijn hand los en probeerde met mijn hand mijn open mond te verbergen. 'Özge, wat is er?' Uğur keek met verbaasde ogen naar mij. Zijn vraag drong niet tot me door en ik keek nog steeds geschrokken voor mij uit. Uğur volgde mijn ogen naar de richting waar ik naar toe keek. Zijn ogen keken nu woedend. Hij zag wat ik zag. Daar stonden we dan allebei verrast voor ons te kijken. We konden allebei niet geloven wie we voor ons zagen. We keken allebei met grote ogen naar Ömer. Ömer was hier. Hier in Utrecht. 'Ömer?' Uğur maakte vuisten met zijn handen en liep richting Ömer. Ik werd uit mijn schok gehaald en probeerde Uğur tegen te houden. Hij was te sterk. Wat ik ook deed, het lukte mij niet om hem tegen te houden. Uğur begon Ömer uit te schelden. 'Wat heb jij hier te zoeken? Met welk gezicht kan jij tegenover ons staan?' Gevolgd door allerlei scheldwoorden, waar ik niet eens van wist dat ze bestonden. 'Dat gaat jou helemaal niks aan. Moet ik toestemming aan jou vragen? Ga toch weg man! Ga een leven zoeken! Speel met andere mensen en laat ons met rust!' Hoorden mijn oren het goed? Zei Ömer nou daadwerkelijk ons? 'Ons!' Over welke ons heb jij het over? Er zit echt een steekje los bij jou daarboven. Ze is mijn vriendin! Hoe durf je nog het woord 'ons' te gebruiken?' Dit keer waren de ogen van Ömer op mij gericht. Ik probeerde het te ontwijken en keek opzij. 'Özge, kijk mij aan!' Met moeite keek ik in de ogen van Ömer. 'Ik hou van jou, Özge. Zie je dat niet? Ik ben helemaal van Groningen hierheen gekomen. Zie je het niet? Hij is het niet waard. Hij gaat jou alleen maar verdrietig maken. Hoe kan je zo blind zijn, Özge? Zie je niet hoeveel ik van jou houd? Hoe kan je ons kapot maken voor hem? Voor zo'n homo! Met hem word je niet gelukkig!' Voordat ik mijn mond open kon trekken had Uğur een grote vuist op Ömer zijn gezicht geplaatst. Hij kreunde het uit en deed een stap naar achteren. Met al mijn kracht probeerde ik Uğur tegen te houden. 'Özge, laat mij los!' 'Nee! Uğur, alsjeblieft laat hem gaan! Het is het niet waard!' Hij duwde me met volle kracht van zich af. Ze begonnen tegen elkaar te vloeken en te schoppen en te slaan. Ik schreeuwde en deed er alles aan om hun tegen te houden, maar niks hielp. Totdat er een paar seconde stilte viel. Ömer viste een mes uit zijn achterzak en hield het richting Uğur. Mijn ogen waren gericht op de mes. Mijn hart begon harder te kloppen. 'Uğur, pas op hij heeft een mes in zijn handen!' Ik wilde dat dit een scène uit een soap was, dat precies dit moment werd vertraagd, want wat hierna zou gebeuren was fataal. Ik probeerde het tegen te houden en rende zo snel als ik kon. Mijn plan was ervoor te gaan springen, zodat ik voorkwam dat Uğur werd neergestoken. Ik deed mijn best, maar ik was te laat. Ömer had hem een paar keer in zijn arm neergestoken. 'Uğur! Nee! Hoe kon je dit doen Ömer?' Ik duwde Ömer keihard weg en gaf hem een harde klap in zijn gezicht. Ik zag Uğur voor mij in het bloed liggen. Het leek alsof opdat moment het leven voor mij stilstond. Er geen leven meer op aarde was. Ik rende naar Uğur en nam hem in mijn armen. Tranen stroomden over mijn wangen. 'Uğur, alsjeblieft praat tegen mij! Ik hou heel erg veel van jou! Laat mij alsjeblieft niet alleen!' Woedend keek ik naar Ömer. 'Ömer rot op! Er bestaat geen ons! Heb je dat niet begrepen? Rot op klootzak!' Waarschijnlijk had ik Ömer

zelf neergestoken als Uğur niet in mijn armen lag. Nu bedank ik 'God' dat dit niet is gebeurd. Ömer keek naar zijn handen, die rood gekleurd waren door Uğur zijn bloed. Hij begon te trillen en liet het mes op de grond vallen. Hij keek met betraande ogen naar mij. 'Ömer, ik zei rot op!' Ik hoorde Uğur hoesten. Mijn tranen vielen stuk voor stuk op zijn gezicht. 'Uğur, heb geduld, alsjeblieft! 'Help! Kan er iemand helpen, alstublieft? Is er niemand die ons kan helpen?' Ik voelde Uğur trillen. Hij keek diep in mijn ogen. 'Özge, ik hou van jou,' zei Uğur en sloot zacht zijn ogen. 'Uğur, open je ogen, alsjeblieft. Hou vol, Uğur!'

Ik had paar minuten geleden de ambulance gebeld, maar hij was nog steeds niet aangekomen. Uğur lag hulpeloos in mijn armen. Ik schreeuwde om hulp en wist niet wat ik moest doen. Was er geen enkel ziel die mij kon helpen? De drukte in Utrecht is wereldberoemd, maar dit keer was de straat waar ik in bevond stil, doodstil. Meestal wilde ik zo vrij zijn als een vogel, maar nu zocht ik een plek waar ik kon schuilen. Waar ik veilig was. Ik zag een vrouw naar mij toe rennen. Blijkbaar had de vrouw het incident door haar huisraam gezien. De vrouw vroeg of ik de ambulance had gebeld. Ik knikte en zei dat hij niet kwam opdagen. Door haar vingers tegen Uğur zijn nek te leggen, controleerde ze zijn hartslag. 'Gelukkig, hij leeft nog. We moeten snel zijn. Hij heeft veel bloed verloren.' De vrouw stelde voor dat ze ons met haar auto naar het ziekenhuis kon brengen. We reden naar het dichtbijzijnde ziekenhuis. Tranen vielen over mijn wangen. Van uit haar spiegel keek de vrouw vol medelijden naar mij. 'Het komt goed jongedame. Maak je geen zorgen. Hij wordt gered. Ik ga er persoonlijk voor zorgen.' Ik begon harder te huilen.

Enmaal bij het ziekenhuis aangekomen. In paniek rende de vrouw het ziekenhuis binnen en riep om hulp. Snel renden de dokters richting de auto waar ik en Uğur in zaten. De dokters pakten Uğur van mijn schoot af en legden hem op de brandkar. Ik hield zijn hand stevig vast. We renden richting de operatiekamer. Ik hield zijn hand zo stevig vast, dat hij normaal van de pijn zou moeten schreeuwen, maar nu lag hij daar roerloos. Geen enkele beweging, geen enkel geluid. Langzaam gleed zijn hand uit de mijne. Ik viel op mijn knieën en zag hoe ze hem bij me vandaan haalden richting de operatiekamer. Ik zat voor de operatiekamer. Het leek alsof mijn ziel mij had verlaten. De tranen bleven vallen. Het enige waar ik tot in staat was, was tot 'God' te bidden. Ik bad voor hulp. Voor één kans dat hij in leven zou blijven. Ik noemde alle verzen op van het geloof 'Islam' met hoop dat het zou helpen.

Ik voelde mijn schouder langzaam heen en weer schudden. Ik keek op. Het was de vrouw, die ons had geholpen. De vrouw had twee bekers in haar handen. Waarvan ze één richting mij hield. Ik schudde vriendelijk mijn hoofd en gaf aan dat ik er geen trek in had. Ik bleef voor me uitstaren. De vrouw had pogingen gedaan om met mij te praten, maar waarschijnlijk had ik het niet gehoord. Ze legde mijn mobiele telefoon op mijn knieën. Ik keek verast op. 'Hoe komt u aan mijn mobiele telefoon?' Ze vertelde mij dat ik het in de auto had laten vallen. Ik keek op mijn mobiel en zag dat ik twaalf gemiste oproepen en vier berichten had gekregen. Ik was even niet bereikbaar en de hele wereld lag op zijn kop. Ik zag dat mijn moeder vier keer had gebeld en daarna acht keer gevolgd door mijn beste vriendin Sandi. Nadat ik de oproepen had bekeken, bekeek ik snel mijn berichten. Ze waren allemaal afkomstig van Sandi. Ik had het ook niet anders kunnen verwachten. Mijn moeder wist namelijk nog niet hoe smsen werkte. Ik opende de berichten. Ze leken vrijwel allemaal op elkaar.

Van : Sandi

Özge waar ben jij? ik bel je al tachtig keer!
Yallah, je moeder is ongerust. Neem die fucking telefoon op!
Bel me wanneer je deze sms hebt gelezen!

Ik belde haar gelijk op en vertelde wat er allemaal was gebeurd. Na een uur was ze bij het ziekenhuis aangekomen. Ze rende naar mij toe. Toen ik haar zag kon ik mijn tranen niet meer in me houden en schreeuwde de pijn eruit. Sandi probeerde mij te kalmeren. Toen ik was gekalmeerd herinnerde ze mij er aan dat mijn moeder ongerust was. Ik belde haar snel op en gaf door dat ik een toets op school had ingehaald en daarom de telefoon niet kon opnemen. Terwijl ik mijn moeder probeerde te overtuigen, zag ik de dokter uit de operatiekamer komen. Ik zei tegen mijn moeder dat ik haar over paar minuten zou terugbellen. Terwijl mijn moeder nog commentaar gaf, had ik de telefoon allang opgehangen. Snel rende ik naar de dokter. Sandi en de vrouw achtervolgden mij. Met rode ogen begon ik te vragen. 'Dokter, alstublieft zeg dat hij het heeft overleefd!' De dokter keek mij aan en nam een diepe zucht. Mijn ogen waren sterk gericht op zijn lippen. Wachtend op een beweging.

Het leek alsof ik in een wedstrijdfinale was beland. De zenuwen in mijn lichaam maakten mij

gek. Wachtend op de uitkomst. De angst die ik had , dat hij het niet zou overleven, werden sterker. Met grote ogen keek ik naar de dokter. Hij zuchtte diep en begon te vertellen.

De dokter gebruikte allerlei moeilijke termen waardoor ik niks van begreep. Ik vroeg of de dokter het wat eenvoudiger kon vertellen. De dokter vertelde mij dat hij veel bloed had verloren. Dat Uğur veel geluk had gehad, doordat hij over een gemakkelijk bloedgroep beschikte. We hadden hem op tijd gebracht. We moesten afwachten tot hij wakker werd. 'Mogen we naar hem toe, meneer?' 'Ja, hij kan binnen enkele minuten bijkomen, maar dit kan ook afwijken naar uren. Wilt u mij wel roepen wanneer de patiënt is bijgekomen?' Ik knikte en zonder te aarzelen rende ik naar de kamer waar Uğur zich bevond. Sandi probeerde achter mij aan te rennen, maar ze werd door de vrouw tegengehouden. Ik stond voor de deur. Met moeite deed ik de deur open en ging naar binnen. Daar lag hij te slapen. Ik bekeek hem vanaf een afstand. Hij zag er zo onschuldig en tegelijkertijd knap uit. Hij sliep vredig, alsof er helemaal niets was gebeurd. Ik voelde me schuldig tegenover hem. Met langzame stappen liep ik naar hem toe. Ik pakte zijn linkerhand vast, want zijn rechterarm was in verband. Het voelde zo zacht aan. Ik keek omhoog en bedankte God dat Uğur nog leefde. Maar toch was ik bang. Tenslotte bestond er een kans dat hij niet wakker zou worden. Ik liet een traan vallen en kustte zacht zijn wang. 'Ik hou van jou, Uğur. Word alsjeblieft wakker.' Langzaam opende Uğur zijn ogen. Ik wist niet wat ik moest doen en begon uit blijdschap te springen. Ik begon hem helemaal plat te kussen en te omhelzen. 'Uğur, je bent wakker geworden! Godzijdank je leeft nog!' 'Rustig, Özge, het was maar een messensteek, maar uit je knuffels blijkt dat jij mij graag dood wilt hebben.' Ik begon te lachen en bood mijn excuses aan. Snel riep ik de dokter, Sandi en de vrouw erbij. 'Zo, jongeman, bent u bijgekomen? U heeft een zware ongeluk meegemaakt, zover ik het heb gehoord van uw buurvrouw. Voortaan kunt u maar beter geen scherpe voorwerpen in de buurt hebben als u iets op het dak repareert.' Uğur en ik keken tegelijk met verwarrende ogen naar de vrouw, die ons naar het ziekenhuis had gebracht. 'Kijk niet zo verrast buurjongen. Volgens mij heb je ook een lichte hersenschudding. Je repareerde mijn dak, omdat het was doorgelekt. Je verloor je evenwicht en viel van de trap, maar terwijl je viel stootte je tegen de tafel. Op de tafel lag een mes en die kwam in je arm. Weet je dat niet meer? Jammer genoeg was ik aan de telefoon en had het niet door dat je was gevallen. Het spijt me nogmaals.' Ik keek met grote ogen naar haar. Ik was verrast door haar fantasie. Er zat mij iets dwars. Waarom had ze dit verzonnen? Ze kon ons ook aangeven. Ze kon ook de waarheid vertellen. Mijn gedachten werden onderbroken door de dokter. 'Het is wel heel toevallig dat de mes daar lag. Wilt u voortaan beter uitkijken? We hebben een hechting in uw arm gedaan. Voor de zekerheid hebben we er een verband er omheen gelegd. Als u zich goed genoeg voelt mag u vandaag nog naar huis. Alleen u moet wel voorzichtig zijn met het verband. Het moet ongeveer vier weken om uw arm blijven. U kunt de kosten bij de balie bespreken. U moet wel binnen twee weken weer terug komen voor controle. Beterschap.' De dokter verliet de kamer. Aandachtig keek ik naar Uğur. Ik voelde mijn tranen opkomen. 'Kom, laten we hen alleen laten. Ze hebben elkaar vast wat te vertellen,' zei de vrouw tegen Sandi. In mijn hoofd dwaalden nog steeds vragen. Ik wilde er antwoord op krijgen en hield de vrouw tegen. 'Sandi, wil jij even bij Uğur blijven? Ik wil even wat met de mevrouw bespreken.' Sandi knikte en nam plaats bij Uğur. 'Wilt uw alstublieft met mij meekomen?'

Ik liep richting de kantine en de vrouw achtervolgde mij. We namen plaats bij het raam. De vrouw zat tegenover mij. Ik bekeek de vrouw zorgvuldig. Ze zat mij nieuwsgierig aan te kijken, wachtend op de woorden die uit mijn mond zouden vallen. Terwijl ik zelf niet wist wat ik zou zeggen of hoe ik moest beginnen. De goede daden, die de vrouw voor ons had verricht. Hoe kon ik zomaar vragen waarom ze het had gedaan. Dat zou heel erg onbeschoft zijn, maar ik moest weten wat de reden was. Tegenwoordig kon je geen enkel mens vertrouwen. Vooral niet in de grote steden. Voor een goede daad verwacht men een tegenprestatie. Terwijl ik zat te bedenken hoe ik zou moeten beginnen, onderbrak de vrouw mij. 'Ik zit je al een paar minuten te bekijken. Ik denk dat je wat met mij wilt bespreken, maar je blijft stil en blijkbaar moest ik de stilte breken. Wat wil je met mij bespreken?' 'Ik wilde u beter leren kennen. Na al wat u heeft gedaan, weet ik nog steeds niet hoe u heet. Mijn naam is Özge,' zei ik en stak mijn hand naar de vrouw. Ze bekeek mij zorgvuldig en gaf haar hand. 'Aangenaam en ik ben Marijke V.' Ze bleef mij aankijken. Had ik mijn rol goed gespeeld? 'Özge, wat wil je mij vertellen? Ik weet dat je niet alleen kennis met mij wilt maken. Wat wil je met mij bespreken?' Ik speelde blijkbaar mijn rol niet goed. Ach, ik wilde toch niet een toneelspeelster of iets dergelijks worden. De ogen van Marijke V. waren op mij gericht. 'Oo, ik, wat ik wilde zeggen.' Oké, ik had geen andere keus. Ik moest het inéénkeer der uitgooien. Ik bedankte haar vriendelijk voor alles wat ze had gedaan en begon te vragen. 'Tegenwoordig helpt niemand elkaar. Ik wil niet onbeschoft zijn, maar vraag het mij toch af. Waarom heeft u ons geholpen?' Marijke V. keek mij aan. Het leek alsof haar liefdevolle blik veranderd was. Ze keek uit de raam en vroeg : 'Wil je het echt

weten?' Ik beantwoorde haar vraag met ja. Marijke V. richtte haar blikken nu op mij. Ze bleef mij lang aanstaren. Het viel mij op dat ze met medelijden naar mij keek, zoals in de auto. Het leek alsof ze naar de juiste woorden zocht. Alsof ze niet wist wat ze moest zeggen. Ik wachtte nieuwsgierig op haar antwoord. 'Gaat het wel mevrouw V?' 'Ja,' beantwoordde ze kort maar krachtig en verklaarde waarom ze ons had geholpen. 'Özge, ik heb zelf ook een zoon zoals Uğur gehad. Een jaar geleden heb ik hem in een steekpartij verloren. De dader loopt nog steeds vrij rond, omdat mensen door hun angst niet konden bekennen wie de dader was. Ze hebben alleen het lef om toe te kijken. Hoe kon ik hetzelfde doen? Nee, ik kon niet hulpeloos toekijken naar iemand die op sterven lag. Dat zou mijn geweten niet toelaten. Ik kon niet net zoals hen toekijken hoe Uğur zou sterven. Ik wilde ook niet jullie verdriet vergroten, doordat jullie in aanraking kwamen met de politie. Vandaar dat ik een leugen verzon tegenover de dokter.' Ik keek met grote ogen naar haar. Ik was verrast door wat ze allemaal had meegemaakt. Op dat moment geloofde ik haar. Ik was te naïef om de waarheid onder ogen te zien. Ze stond op en wilde vertrekken. 'Marijke, wacht even. Hoe weet jij Uğur zijn naam?' Ze stopte, met haar rug naar mij gekeerd. Ze draaide pas na een paar seconde om. Ze keek mij aan en zei dat ze zijn naam had gehoord toen de dokter het had opgenoemd. Maar de woorden die daarna volgden, zorgden voor vraagtekens in mijn hoofd. 'Özge, veel nieuwsgierigheid brengt je alleen maar in de problemen.' Marijke V. liep de kantine uit. Ik nam weer plaats aan de tafel en keek naar buiten. Door mijn hoofd herhaalde ik de woorden, die ze tegen mij had gezegd. Wat had ze ermee bedoeld? Ik schudde met mijn hoofd en dacht bij mijzelf dat ik er teveel redenen voor zocht. Ze gaf mij waarschijnlijk alleen een advies.

Ik stond op en liep langzaam richting de kamer waar Uğur zich in bevond. Toen ik in de gang liep zag ik vanaf een afstand dat de deur van zijn kamer open stond. Toen ik dicht bij de deur stond zag ik dat Uğur en Marijke V. wat aan het bespreken waren. Het leek alsof ze hevig aan het discussiëren waren. Jammer genoeg kon ik niet achterhalen wat ze bespraken, omdat ze op een te zachte toon aan het waren praten. Ik deed langzaam de deur wijder open en stapte naar binnen. Ze keken geschrokken op. Dit was het moment waar ik later vaak op terug zou vallen. Opdat moment wisten we allemaal niet van elkaar dat we gezamenlijk één persoon kenden, die later een belangrijke rol in ons leven zal spelen. Ik geef nu toe dat liefde blind maakt, want ik kan geen andere reden bedenken hoe ik toen niet heb kunnen zien wat er zich afspeelde. 'Is er wat?' Ik nam plaats op de stoel naast Uğur. Uğur pakte mijn hand vast. 'Nee, liefste. Mevrouw V. zou net vertrekken.' Er verscheen een valse glimlach op Marijke V haar gezicht. 'Klopt ik zou net gaan vertrekken en Uğur denk goed aan mijn woorden,' zei Marijke V. en vertrok. 'Welke woorden Uğur? Wat verberg je voor mij?' Uğur probeerde mij gerust te stellen door te vertellen dat er niks aan de hand was. Hij beweerde dat Marijke V. hem een paar tips voor zijn arm had gegeven. Zacht gaf hij een kus op mijn wang. Was het gebaseerd op feiten of was het fictie? De werkelijkheid was verstopt achter de schaduw. Ik zag op dat moment alleen maar het licht. Het licht dat elementen van een sprookjes verhaal bevatte. Wanneer het licht zou verdwijnen, zou ik achter komen hoe wreed en pijnlijk de werkelijkheid zou zijn. Op dat moment had ik nog niks in de gaten.

Er werd geklopt op de deur en de zuster kwam binnen met een maaltijd voor Uğur. Ik bedankte haar vriendelijk en de zuster verliet de kamer. Ik hielp Uğur met eten. Terwijl ik dit vol liefde deed zocht hij een onderwerp om ruzie te maken. Ontwijken hielp niet, want op een gegeven moment had hij een perfect onderwerp uitgekozen; Ömer, wat bij ons allebei gevoelig lag. Hij beweerde dat ik nog wat voor Ömer voelde. Dat ik hem hoop gaf, want hoe zou hij anders hierheen durven te komen? Dit waren leugens. Hij wist net zoals ik dat dit niet waar was. Onze discussie liep uit op een ruzie. We begonnen te schreeuwen tegen elkaar, maar de laatste druppel viel toen hij zei dat ik met hem en Ömer tegelijk ging. Het was stil. Geen geschreeuw, geen geluid. Tot ik de stilte brak. 'Hoe kan je zoiets van mij denken? Terwijl je weet dat ik veel van je houd? Dit heb ik niet verdiend.' 'Özge, ik weet niet hoe ik erover moet denken. Ik ben in de war. Geef mij wat tijd om er goed over na te denken. Laat me een paar dagen alleen. Misschien helpt dat voor ons beiden. Weet alleen één ding, ik hou van jou.' De woorden 'houden van' waren belangrijk voor mij. 'Oké, ik geef je de tijd ervoor. Als dat onze relatie gaat redden.' En ik vertrok.

Ik hoorde al dagenlang niks van hem. De telefoon hield ik overal bij mij, zelfs tijdens het slapen. Er was al precies een week voorbij gegaan. Ik kon er niet meer tegen en wilde hem net gaan sms'en, maar precies op dat moment kreeg ik een sms van Uğur. In het begin durfde ik de sms niet te openen. Door de spanning en blijdschap gingen er allerlei rillingen door mij heen. Het gevoel dat hij mij niet was vergeten. Hoe moest ik op dat moment weten dat het bericht eigenlijk niet voor mij was bedoeld. Ik opende het bericht en las het een paar keer door. Uğur wilde met mij afspreken in Amsterdam. Hij had de naam van het parkje opgegeven en beschreef waar het bevond. Wat mij

opviel in het bericht was dat het leek alsof we het al eerder hadden afgesproken. In zijn bericht had hij beschreven dat onze afspraak naar twee uur in de middag was verzet. Misschien had hij wel eerder een bericht gestuurd, maar had ik het niet gekregen. Ik ging er verder niet op in. De gedachte dat Uğur mij niet was vergeten gaf mij hoop, de hoop dat alles goed zal komen. Terwijl wij allang verloren waren. Mijn telefoon legde ik op mijn bureau en viel in slaap. Eindelijk kon ik met een gerust hart gaan slapen.

De volgende dag besteedde ik extra aandacht aan mijn uiterlijk. Ik had al een paar uur besteed om de perfecte outfit te vinden. Tenslotte was dit de afspraak die bepaalde of we beslisten om bij elkaar te blijven of het hier te laten eindigen. Ik had een donkere spijkerbroek met een leuke witte blouse aangedaan en om mijn middel had ik een lichtbruine riem. en had wat extra make-up op. Snel trok ik mijn lichtbruine pumps aan en rende naar beneden. Ik wilde net gaan vertrekken maar werd door mijn moeder tegen gehouden. 'Ho jongedame, waar denkt u naar toe te gaan?' Ik baalde dat ik mijn moeder tegen kwam, want nu moest ik een leugen voor haar verzinnen. Als ik één ding haat is dat wel liegen tegen mensen. 'Oh, mama, ik had afgesproken met Sandi. Ik kom rond 7 uur thuis. Doei!' 'Ben je daarom zo mooi gekleed en opgemaakt? Sandi moet wel heel speciaal zijn.' Ik merkte aan haar toon dat ze uit mijn woorden wilden herleiden waar ik echt naar toe zou gaan. Maar ik verzon een smoes en probeerde het zo te ontwijken. 'Mama, ik moet nu snel gaan anders mis ik de trein!' Ik hoorde mijn moeder nog achter mij om schreeuwen en sloeg de deur achter mij dicht. Het enige wat door mijn hoofd ging, was dat ik Uğur weer zou gaan zien.

Onderweg werd ik bekogeld door complimenten van jongens. Meestal word ik er verlegen van en vergroten de complimenten mijn trots, maar dit keer deed het mij niks. Ook al had ik het toen niet in de gaten, maar de liefde voor Uğur werd met de dag sterker. Ik geef toe ik heb veel jongens leuk gevonden, maar achteraf merk ik nu dat ik van geen enkel jongen heb gehouden. Uğur was mijn eerste echte vriend, mijn eerste liefde. Jammer genoeg besepte ik dit pas nadat het lot ons uit elkaar had gehaald. Liefde is een moeilijk begrip en de definitie verschilt voor ieder burger. De meeste burgers benoemen hun gevoelens gemakkelijk door het liefde te benoemen. Terwijl er een groot verschil zit tussen de twee begrippen 'houden van' en 'leuk vinden.' Gevoelens voor iemand creëren stapt pas over naar houden van wanneer de gevoelens een bepaalde level hebben bereikt. Houden van is een sterk woord dat met respect moet worden behandeld. Jammer genoeg toont niet iedereen er respect voor. Wanneer men iemand leuk vindt is dit meestal gebaseerd op het uiterlijk. Er zijn ook uitzonderingen mogelijk. Het kan ook zijn dat mensen iemand leuk vinden door hun innerlijk. Maar dit gevoel duurt meestal niet lang. Er zijn twee opties mogelijk: de gevoelens stappen over naar houden van of ze verdwijnen. Bij de laatste optie wordt de persoon, waar men gevoelens voor had meestal vergeten. De pijn of de gevoelens verdwijnen in een korte periode. Je kan het vergelijken met een eendagsvlieg. Houden van wordt verschillend omschreven. De vraag hoe ik het zal omschrijven is simpel. Men houdt niet alleen van diegene, maar accepteert hem met al zijn negatieve kanten. Hoe graag men diegene ook wil vergeten, het zal nooit lukken. Meestal merkt men het pas wanneer onze geliefde niet meer in ons bezit is. De waarde van je gevoelens merk je pas wanneer je, je geliefde bent verloren. Wanneer jullie gevoelens niet meer worden benoemd met het woord 'relatie, verloofd of getrouwd'. Terwijl je toch stiekem van diegene blijft houden. Jarenlang nadat het contact is verbroken diegene nog steeds mist. Je geliefde is nog steeds de reden voor het laten vallen van jou tranen. Bij elke gedachte, wanneer zijn naam wordt opgenoemd denk je aan hem/ haar. Terwijl je het voor jezelf niet kan toegeven, weet je diep van binnen dat de liefde voor hem/ haar daar verborgen ligt. Door de liefde voor diegene lukt het je niet om hem/ haar te haten of te vervloeken. De angst dat je hem pijn laat lijden door jouw harde woorden, die je hierdoor niet zal gebruiken. De eerste liefde bevat de symptomen van houden van: liefde, haat, woede, verdriet, verlangen, jaloezie en angst. Mijn eerste liefde zal altijd een rol spelen in mijn leven.

De trein was aangekomen in Amsterdam. Ik stapte uit de trein en probeerde me thuis te voelen in de menigte, maar het lukte niet echt. Op één of andere manier voelde ik me onveilig. De jongens bekeken mij vies aan van top tot teen. Alsof ik een product was dat in de aanbieding was. Ze begonnen achter mij om dingen te roepen en te fluiten. Ik walgde ervan en had spijt dat ik zoveel aandacht aan mijn uiterlijk had besteed. Door de drukte op het station wist ik niet welke richting ik op moest, om bij de plek waar we hadden afgesproken aan te komen. Uit de verte viel een oude vrouw mij op. Het leek een aardige vrouw en ik kreeg het gevoel dat ik haar wel kon vertrouwen. Ik liep naar haar toe en vroeg de route van de plek waar ik heen moest. Ze beschreef het keurig en ik liep met snelle stappen richting de plek, waar we hadden afgesproken. ontwetend wat er zo meteen zou gebeuren. Over enkele minuten zou mijn leven voorgoed veranderen. Vol zenuwen liep ik naar de plek waar wij hadden afgesproken. Ik bedacht allerlei dingen hoe het zal kunnen aflopen. Ik bereidde me

voor op het positieve. Mijn voeten begonnen pijn te doen van het lopen. Net op het moment dat ik begon te twifelen of ik wel op het goede pad was, zag ik de plek waar ik moest zijn. Vol blijdschap rende ik ernaar toe, maar werd geremd door wat ik voor mij zag.

Seniha, het meisje waar ik al sinds de derde klas vijanden mee ben, zat daar op een bankje met haar rug naar mij toegekeerd. Ik kreeg een flashback van het moment dat ons vijanden maakte. Vijf jaar terug zaten wij allebei op de opleiding vmbo/ havo. We waren goed bevriend en noemden ons de beste vrienden. Seniha vond rond die tijd een jongen leuk genaamd Coskun. Ze was dolgelukkig met hem, maar ik mocht hem niet. Op één of andere manier vond ik hem niet betrouwbaar. Zijn gedrag veranderde altijd wanneer wij alleen bleven. Wanneer Seniha niet in de buurt was. Met de dag werd het erger en ik begon mij er steeds meer aan te ergeren. Toch probeerde ik het niet aan Seniha te laten merken. Ik wilde niet dat ze verdrietig werd, tenslotte kon ik het mis hebben. Misschien wilde Coskun alleen maar aardig zijn. Later in de tijd bleek dat ik ongelijk had. Seniha, Coskun en ik spraken zoals gewoonlijk weer met zijn allen af. Seniha liet ons een paar seconden alleen en Coskun kwam dit keer te dichtbij. Ik voelde me er niet prettig bij en nam een stap naar achteren. Terwijl ik de stap had genomen pakte hij mij stevig bij mijn arm vast. Hij beweerde dat hij van mij hield. Terwijl ik hem vervloekte en hem dreigde dat hij mijn arm los moest laten, werden zijn grepen sterker. Ik voelde de druk zo erg, dat ik de blauwe plekken al voelde aankomen. Mijn pogingen om uit zijn armen te ontsnappen waren hulpeloos. Hij was sterk, te sterk. Hij drukte me tegen de muur en ik kon geen kant meer op. Wreed zette hij zijn lippen op de mijne. Ik probeerde hem weg te duwen maar het hielp niet. Precies op dat moment kwam Seniha. Coskun beweerde dat ik hem dwong om mij te zoenen. Terwijl ik Seniha probeerde uitleggen dat er niks van klopte, nam zij haar keuze al. Ze geloofde hem en niet mij. Ze wilde mij nooit meer zien en zei dat ze mij dit betaald zou zetten. De laatste woorden van haar beëindigden onze vriendschap.

Vragend keek ik voor mij uit en vroeg ik mezelf af waarom ze op onze afspraakplek zat. Terwijl ik vragend richting het bankje keek, werden mijn vragen beantwoord door de aankomst van Uğur. Ik keek verrast voor mij uit, niet begrijpend wat er zich afspeelde. Uğur en Seniha waren afwetend van mijn komst. 'Uğur, waarom ben je zo laat aangekomen?' 'Schat, ik heb naar jou een bericht gestuurd, dat ik wat later zou komen. Heb jij het niet gekregen?' Seniha beweerde dat ze geen bericht had gekregen. Langzaam nam ik stappen richting hen. Ik was nu zo dichtbij. Ik wilde Uğur zijn naam roepen, maar door het verschijnsel dat ik voor mij zag kwam er geen geluid uit mijn mond. Uğur plaatste zacht zijn lippen op Seniha haar lippen. De lippen die mijn lippen teder hadden gekust. De lippen waarvan ik dacht dat ze alleen in mijn bezit waren. Bevonden zich op iemand anders haar lippen. Het was moeilijk om mijn gevoelens te beschrijven. Ik wens deze gevoelens mijn ergste vijand niet eens toe. Ik voelde me eenzaam. Uğur had mij bedrogen. Tranen vielen over mijn wangen. Ik voelde me als een gebruikte wc-papier, die werd doorgespoeld door de wc. De pijn was onverdraaglijk. Geloof mij je wilt niet weten wat ik op dat moment heb gevoeld. Wat ik jaren lang nog steeds voel. De woede en pijn. Ik was bedrogen en niet zomaar. Uğur ging vreemd met mijn grootste vijand. Ik wilde schreeuwen alles kapot gooien, maar iets hield mij tegen. Er vielen alleen tranen, tranen die gevolgd zouden worden. Vanaf dit moment zal niks meer voor mij hetzelfde zijn. Ik nam langzaam een stap in de duisternis. De gedachte die het hier zou eindigen was een schijn. De duisternis had nog veel verrassingen voor mij in petto.

Uğur nam zacht zijn lippen van Seniha haar mond. Ik walgde van het uitzicht. Uğur keek nieuwsgierig naar wie hij het sms had gestuurd die eigenlijk naar Seniha moest gaan. Zijn ogen gingen wijd open en schreeuwde mijn naam. 'Özge, ik heb de sms naar Özge gestuurd!' 'Özge?' Precies op dat moment riep ik Uğur zijn naam luid op. Uğur en Seniha keken eerst naar elkaar. Ze durfden allebei niet richting mij te kijken. Uğur draaide zich langzaam om. Onze ogen hadden contact met elkaar. Mijn ogen straalden verdriet, maar de zijne straalden alleen angst. De angst dat hij Seniha zal kwijt raken. De betekenis van mijn liefde speelde geen rol voor hem. Ik keek hem aan en gaf hem een harde klap in zijn gezicht. 'Hoe kon je mij dit aandoen?' Op het antwoord wilde ik niet wachten. Ik was bang voor wat ik te horen zou krijgen. Ik draaide mij om en probeerde weg te rennen. Uğur riep mijn naam achter mij aan, maar ik negeerde het. Vragen dwaalden door mijn hoofd. Ik wilde dat het een nachtmerrie was en dat ik nu op dit moment zou wakker worden. Maar ik had nog een lange weg te gaan, voordat ik mijn rust zou vinden. Uğur probeerde mij bij te houden en rende achter mij aan. Terwijl ik wilde omkijken hoe dichtbij hij was, schreeuwde Uğur dat ik moest uitkijken. Precies op het moment dat ik mijn hoofd omdraaide kreeg ik een botsing met een auto.

Langzaam opende ik mijn ogen en begon mijn omgeving te observeren. De kamer waar ik mij in bevond was eentonig versierd. Nou eigenlijk kon je het niet versierd noemen. Het was abstract ingedeeld. De meubels waren spierwit gekleurd en naast mijn bed was er een nachtkastje. Voor mij

hing er aan de muur een kleine zwarte tv. In een reflex probeerde ik op te staan. Ik was geschrokken. Waar was ik? Waar bevond ik me? Mijn reflex werd tegen gehouden door de pijn die ik voelde. Aan mijn gezicht kon je herleiden dat ik pijn leed. Ik schreeuwde de pijn eruit en liet mijzelf moedeloos terugzakken. Er stroomden allerlei schokken door mijn lichaam. Voor de tweede keer observeerde ik de kamer, maar dit keer met meer paniek. Terwijl ik net een poging wilde doen om te schreeuwen werd de deur keihard open geduwd. Dit wekte een angst in mij op. Ik nam de dekens sterk in mijn armen en duwde het hard tegen mijn huid. Ik probeerde me te verbergen achter een stuk kleding. Het leek alsof ik met de deken één was geworden. Het was een symbool voor mijn veiligheid. De angst in mij maakte me gek. De vragen die ik mezelf stelde, wie er met een knal binnenkwam, dwaalden door mijn hoofd. De adrenaline in mijn lichaam steeg enorm en was onverdraaglijk. Ik wilde weten wie er met een knal binnen kwam, maar durfde simpelweg niet op te kijken. Sterker nog, ik hield de deken harder tegen me aan. 'Özge! Özge, ik ben het! Laat alsjeblieft de deken los. Rustig, ik ben het maar!' De stem klonk bekend in mijn oren. Doordat ik mijzelf had verloren kon ik niet herleiden tot wie de stem behoorde. Dit maakte mij nog gekker en gekker. Ik begon te schreeuwen en te slaan en te schoppen. 'Laat mij gaan! Waar ben ik? Help mij! Ik wil hier weg! Waar ben ik?' De controle over mijn lichaam was ik kwijt. Het werd met de seconde erger. Degene, die met een knal binnen kwam was van mijn gedrag geschrokken en was in paniek geraakt. Als ik in zijn positie was, was ik ook geschrokken van mijn gedrag. Tenslotte heeft niemand mij ooit in zo'n positie gezien. Ik was doorgedraaid. Degene probeerde mijn handen vast te pakken en me te kalmeren, maar het was hem niet gelukt. Integendeel; ik begon degene te slaan. Hij wist niet wat hem overkwam en riep met angst de dokter. Er kwamen verschillende dokters aan rennen, gevolgd door assistenten. Hij bleef daar staan en bekeek hoe alles verliep. Ze probeerden mij te kalmeren maar het was hen niet gelukt. Ik bleef schreeuwen en sloeg alles, wat bij me in de buurt lag, kapot. Ik voelde de pijn in mijn armen en benen niet eens. Opeens zag ik dat één van de zusters een grote naald te voorschijn haalde. Ik keek angstig naar de naald, die in de handen van de zuster was. 'Nee, blijf van mij af! Ik wil dood gaan! Rot op allemaal!' Mijn ogen waren nu gericht op de persoon, die met een klap binnen kwam. Doordat ik was afgeleid hadden de dokters mijn armen nu stevig te pakken. Ik kon mij niet meer bewegen. Langzaam kreeg ik de naald binnen. Ik keek naar de persoon, die met een klap binnen kwam en zei: 'Hoe kon je dit mij aan doen?' Het laatste wat ik te zien kreeg was dat diegene lijkkleek werd en zijn lippen verstijfd waren. Ik had geen kracht meer over en kon geen stap meer verder zetten. Mijn ogen begonnen zwaar te worden. Ik sloot ze zacht en zonk weg naar de droomwereld, waar ik voor enkele uren veilig was. Terwijl de schaduw stond te wachten tot het moment dat ik mijn ogen weer zou gaan openen. Het smachtte ernaar om verder met mij te gaan spelen. De schaduw was nog niet bevredigd. Het had nog honger en wilde zijn honger bevredigen met de verdriet die ik zou opbouwen.

Nadat de dokters me hadden gekalmeerd lieten ze me alleen en verlaten achter in de kamer. De persoon, die met een klap binnen kwam wilde gaan vertrekken. Wie weet, wilde hij vluchten voor alles wat hij had aangericht of misschien was er geen sprake van gevoel en wilde hij alleen vluchten om niet in de problemen te komen. Ik zal er nooit achter kunnen komen wat er toen in zijn gedachten afspeelde. Welke woorden of zinnen hij combineerde met zijn gevoelens en of ik er wel in voorkwam. Was ik de hoofdpersoon of speelde hij slechts solo? Jammer genoeg zal ik dit nooit kunnen weten, want ik was toen veilig in mijn droomwereld. Afgesloten van de pijn en wreedheid die zich om mij heen speelde. Ik had me tijdelijk verstopt van de werkelijkheid, met de hoop dat het mij niet zou kunnen vinden. 'Jongeman, heeft u een ogenblik geduld? Bent u familie of een bekende van de jongevrouw, die in kamer 38 zit?' vroeg de assistente aan degene, die met een klap binnen kwam. Hij knikte en keek naar de grond. 'Ik wilde graag haar spullen aan u overhandigen.' Ze legde mijn spullen in de handen van de jongeman en vertrok. Hij liet zich langzaam zakken op een stoel en bekeek de spullen die van mij waren. Mijn bezit lag nu in zijn handen. Hij legde alles opzij en hield alleen mijn mobiel vast. Zijn handen begonnen te trillen bij het zien van een foto, die ik als achtergrond had. De foto waar de onschuldigheid vanaf straalde. Een stel dat zielsveel van elkaar hield. De blijdschap, die af te lezen was aan hun gezichtsuitdrukkingen. De foto presenteerde mijn dromen die jammer genoeg kort duurden. Uit woede wilde hij mijn telefoon tegen de muur gooien, maar werd tegen gehouden. Mijn telefoon ging af. Ik werd gebeld. Degene wie me belde was mijn beste vriendin Sandi. Hij twijfelde met opnemen, maar kreeg geen tijd om te beslissen. Hij zag de dokters uit mijn kamer komen en dit zorgde ervoor dat hij in paniek raakte. Hij rende naar de dokters en begon in paniek te vragen: 'Wat is er aan de hand dokter? Gaat alles wel goed met Özge? Alstublieft dokter, vertel mij wat er aan de hand is!' 'Rustig jongeman. Ik begrijp uw paniek, maar op dit moment kunnen we weinig zeggen. We moeten wachten totdat de patiënt is bijgekomen. Om haar reflexen te testen en röntgenfoto's te maken. Ze heeft in ieder geval geen risico op haar leven. De

patiënt heeft geluk gehad. De auto heeft haar licht aangereken. Anders hadden we nu te maken met ernstige problemen.' De vragen van de jongeman waren onbeantwoord gebleven. Hij ging door met vragen, omdat hij een antwoord wilde krijgen om zijn angst te onderdrukken. 'Hoe bedoelt u dat u niks over haar toestand weet? Hoe kunnen ze u dokter noemen als u niet eens weet in wat voor toestand uw patiënten zitten! Hoe durft u kalm te zeggen dat u niet weet wat er met haar aan de hand is!' De gezichtsuitdrukking van de dokter veranderde van medelijden naar woede. Zijn wenkbrauwen waren opgestoken en uit zijn ogen gloeide vuur. Met zware stappen liep de dokter langzaam richting de jongeman. De jongeman liep met langzame stappen naar achteren, maar bleef na enkele stappen stijf staan. Hij maakte zijn schouders breed en spreidde zijn armen met het symbool dat hij niet bang was voor de dokter. Hij wilde zijn eer beschermen zoals een haan dat deed tussen alle kippen. Terwijl hij diep van binnen een muis was die in zijn kooi aan het wachten was totdat de kat vertrok. De dokter drukte met zijn wijsvinger op de borst van de jongeman en zei de volgende woorden : 'Luister goed naar mij! Niemand, maar dan ook niemand vertelt mij wat mijn functie is! Natuurlijk heeft de patiënt een aantal testen ondergaan. Uit de testen werd geconstateerd dat er geen risico's aanwezig zijn voor haar leven. We hoeven alleen een paar röntgenfoto's te nemen om te kijken of ze iets heeft gebroken.' De jongeman keek nu diep in de ogen van de dokter. Hij werd bang van zijn vurige blik en trok de hand van de dokter weg die nu dicht gehamerd was op zijn borst. De jongeman knikte en ging weer terug zitten op de stoel. Hij boog naar voren en steunde met zijn ellebogen op zijn knieën met zijn handen door zijn haar. Zijn gedachten werden onderbroken door het afgaan van mijn mobiel. Mijn mobiel was in zijn handen. Zijn handen begonnen te trillen bij het zien van het scherm. Mijn beste vriendin Sandi belde mij. Hij twijfelde eerst, maar besloot toch de telefoon op te nemen. Met zweterige handen plaatste hij de telefoon bij zijn oor. Zijn ademhaling was bijna niet te horen. Hij was zo stil als een spreekpop, die geen begeleider had. 'Özge?' Hij gaf geen antwoord. Hij bleef zijn stilte volhouden. 'Özge, ben je daar? Geef antwoord, ik begin mij zorgen om jou te maken.' 'Ik ben het, Sandi. Özge ligt nu in het ziekenhuis.' Het bleef voor een tijd stil. Totdat Sandi de stilte onderbrak. ' Uğur! Wat is er met Özge gebeurd?' Uğur beantwoorde haar vraag niet. Dit kan komen door schuldgevoelens, maar om eerlijk te zijn denk ik niet dat dit klopt. Een persoon met een stenen hart, die geen gevoelens beschikt zal het woord 'schuldgevoel' ook niet kennen. In zijn woordenboek zullen alleen woorden voorkomen die om hem gaan. De woordenboek die hem de makkelijkste weg wijst. Terwijl mijn woordenboek de moeilijke weg beschreef. De weg waar je obstakels moet overwinnen. Vandaar dat wij elkaar nooit hebben begrepen. Uğur en ik spraken simpelweg niet dezelfde taal. Maar dit weerhield mijn liefde tegenover hem niet. Liefde kan niet vertaald worden met woorden, maar met gevoel. Je kan het niet lezen uit bewegende lippen, maar uit de ogen die stralen. De daden die men verricht voor zijn/ haar geliefde versterken en maken dit gevoel duidelijker. Uğur was waarschijnlijk bang dat hij in de problemen zal komen. Dat hij alle schuld op hem zal krijgen. Terwijl hij diep van binnen zoals ik wist dat hij de schuldige was. Hij had bij mij een schade aangericht, die nooit zal helen. Hij gaf Sandi de naam en het adres van de ziekenhuis en hing op. Sandi wilde hem terug bellen, maar tot haar schrik kreeg ze de voicemail aan te horen. Uğur had mijn telefoon uitgedaan om de vragen die zouden komen te ontwijken. Maar voor hoe lang kon hij vluchten?

Uğur liep naar de kamer waar ik lag en keek via de raam naar mij. Nadat hij naar mij had gekeken liep hij richting de balie en liet mijn spullen daar achter. Hij zei tegen de receptionist dat het mijn spullen waren en dat zij het moest afleveren aan Sandi. Hij wilde zo snel mogelijk weg van het ziekenhuis. Vluchten voor wat hij had aangericht. Als voor hem de belangen van onze toestanden werden gewogen op een weegschaal, waren zijn belangen duidelijk zwaarder. Voor hem was er één iemand belangrijk en dat was hij. Hij zal liever voor iemand sterven, dan voor iemand te leven. Terwijl ik elke dag het gevecht gaf om te leven, te leven voor hem , mijn eerste liefde. Terwijl hij net uit de schuifdeuren wilden gaan lopen kwam hij oog in oog met Sandi. 'Waar denk jij naar toe te gaan?', zei Sandi onwetend van de reden dat ik nu in het ziekenhuis lag. Ik weet honderd procent zeker dat als zij het toen wist, hem op dat moment niet levend had gelaten. Hij had zoals gewoonlijk weer geluk. Het geluk zat verborgen bij zijn naam, helaas bleef dit geluk zoals zijn belangen alleen bij hem. 'Ik heb plannen en moet nu gaan.' Hij probeerde eronder uit te komen, wat bij Sandi onmogelijk was. Sandi pakte Uğur zijn armen stevig vast. 'Jouw plannen kunnen mij niks schelen. Wat ben jij voor een man? Jouw geliefde ligt daar binnen en jij vertelt mij dat je zaken hebt! Hoe durf je recht tegenover mij te staan en dit te zeggen? Nee, Uğur ik laat jou nergens naar toe gaan totdat jij mij vertelt wat er is gebeurd!' Uğur zag de vurige blik in Sandi haar ogen en nam een zucht. ' Wij zouden met Özge afspreken, maar toen zij wilde oversteken naar de overkant waar ik stond, botste er een auto tegen haar aan. De bestuurder had geen lef of gevoel en reed zo hard als hij kon weg. Voor de rest is het

duidelijk hoe wij hier zijn terecht gekomen.' Hij vertelde het natuurlijk met zo min mogelijk details. Hoe kon hij aan Sandi vertellen wat er echt was gebeurd. De enige werkelijkheid in zijn verhaal, die hij verzon was dat de bestuurder zonder naar mij om te kijken was weggevlucht. Zoals Uğur het ook wilde gaan doen. Sandi werd wat rustiger en liet de armen van Uğur langzaam los. Maar begon haar vragen verder te stellen. Ze vroeg aan Uğur hoe mijn positie eruit zag. Uğur vertelde dat het nog niet vast te stellen was. Sandi liet Uğur met rust en rende zo hard als ze kon het ziekenhuis binnen. Ze vroeg aan de balie in welke kamer ik was en rende naar mij toe. Ze rende naar haar vriendin, die om haar hulp zat te wachten. Ik noemde haar niet voor niks mijn zus. Ze beschikt misschien niet hetzelfde bloed als ik, maar zij was mijn zus. Ze stond me bij wanneer ik haar nodig had. Ze gaf haar schouder waar ik urenlang op kon uithuilen. Zij was mijn zus, die mij steun en moed gaf. Zonder haar en mijn andere vriendinnen, zou ik het geen seconde op deze wereld kunnen uithouden. Nee, ik zal dan voor altijd depressief door het leven gaan. Door hun vriendschap en liefde heb ik het zo vergeschopt. Zoals de beroemde woorden luiden: 'Een vriendschap wordt duidelijk bij pijnlijke momenten.' Je komt er pas achter bij pijnlijke momenten of je vriendschap een hechte band heeft. Bij werkelijke vriendschap steun je elkaar in slechte momenten.

Langzaam opende ik mijn ogen. Ik was zo moe, het leek alsof ik niet had geslapen. Mijn ogen keken recht in Sandi haar ogen. Met een zachte toon riep ik haar naam. Ze pakte mij hand vast en zei dat alles goed zou komen. Ik knikte dankbaar met mijn ogen en sloot zacht mijn ogen, maar mijn hart liet mij niet met rust en was bezorgd om Uğur. 'Sandi, waar is mijn telefoon? Ik moet Uğur bellen! Ik zou met hem gaan afspreken. Hij is vast ongerust. Hij wacht nu daar vast helemaal alleen. Sandi waar is mijn telefoon?' Sandi keek verrast en vroeg aan mij of ik niks meer herinnerde. Ik keek haar met verwarde ogen aan. 'Wat bedoel je Sandi?' 'Herinner je helemaal niks meer van het ongeluk?' Ik keek haar met vragende ogen aan. 'Welk ongeluk?'

Voor reacties of suggesties kunnen jullie mij mailen naar dit adres : ozlemgok@live.nl